

røstede og delvis meget stortalende Protest, som blev fremsat mod Dyrtidslovsforslaget? Thi man maa erindre, at det er just de samme Forhold, der har fremkaldt det opblomstrende Erhvervsliv og Prisstigningen, som igen har bragt Producenterne rig Fortjeneste, de samme Forhold, der har bragt Smalhans til Huse og Nød andetsteds. Ja, det er endogsaa selve den Prisstigning, som bragte Producenterne rig Fortjeneste, som har frembragt Smalhans og Nød. Man henviste paa dette Møde til, at det var forholdsvis sjældent, at Erhvervene samledes. Det var længe siden, dette var sket. Det var længe siden, de samlede Bestyrelser for Handel, Haandværk, Industri og Skibsfart havde fundet Anledning til saaledes at samles, det var vistnok sidste Gang et Skattelovforslag, som havde kaldt dem sammen. Jeg kan da ikke lade være med at synes, at det er lidt ejendommeligt, at naar nu, efter at vi i halvandet Aar har haft den Tilstand i Verden, som vi nu har, disse fire store Erhvervsforeninger for første Gang efter mange Aars Forløb træder sammen, de da ikke er drevne dertil af en fælles Interesse for at løse en stor Opgave i vort Samfunds Interesse, men kun for at lægge Hindringer i Vejen for et Lovforslag, hvis Hensigt er at afhjælpe Dyrtidens økonomiske Følger. Saa meget mere ejendommeligt forekommer det mig, at disse store og rige Erhvervsrepræsentanter gaar til denne Protest, som det er i Ly af Regeringens Politik, ved Regeringens Mellemkomst og ved direkte Regeringsforanstaltninger, at den Tilstand er naaet for Erhvervslivet her i Landet, som saa levende er blevet skildret. De Udtalelser, som fremkom paa dette Møde, danner et Sidestykke til de mest kortsynede af de Udtalelser, som er fremkommet paa enkelte Landboforeningers og Svineslagteriernes Generalforsamlinger.

Hvad er det, man nu her gør Indsigelse imod? Ja, man udtaler selvfølgelig som sædvanlig sin Villighed til at bære Byrder, der er i denne Resolution ingen Mangel paa Villighed til at bære Byrder, men man protesterer imod, at Skattebevillingsretten overgaar til Kommunerne, som man siger. Hvad der forbavser mig, er denne besynderlige Opfattelse, at Kommunernes Repræsentanter, som kender alle Forholdene, skulde være særlig og mere tilbøjelige til Vilkaarlighed end Rigsdagens Repræsentanter. Hvad er Grunden til, at man tror, at man i Kommunerne vil gaa haardere til Værks mod de store Indtægter og Formuer end Rigsdagen? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at Rigsdagen,

naar den saa paa Tilstandene og skulde bestemme, hvorledes Skatten skulde ligge for Øjeblikket, vilde forstaa, at det er de store Indtægter og Formuer, som maa bære Byrderne ved Dyrtidsforanstaltningerne; men naar det er kommunale Foranstaltninger, der er Tale om — og derom er jo det aldeles overvejende Flertal af dette Ting enigt — er det rimeligt, at disse kommunale Foranstaltninger bæres ogsaa ved kommunale Skatteydelse, og der er ingen, der bedre end Kommunens valgte Repræsentanter vil kende den kommunale Evne og bedre vil vide at finde det retfærdigste Grundlag for Skattefordelingen. Man finder, at Talere ved dette Møde, som tidligere ikke har haft Spot og Uvillie nok tilovers for denne lovgivende Forsamling, nu kommer for at bede den om at lade være med at give Kommunerne for stor en Myndighed, og man taler herom, som om det, der i Øjeblikket tilsigtes, var en Skatteforanstaltning, der vilde styrte hele var Skattelovgivning sammen i et Kaos. Der blev sagt, at Skattelovgivningen for visse Aaremaal overlades helt og holdent til Kommunalbestyrelserne i Forening med en enkelt Minister. En anden Taler taler om Opgivelse af alle faste Regler paa Skattelovgivningens Omraade og en Aflevering af den Skattebevillingsmyndighed, som ellers tilkommer Kongen og Rigsdagen. Alle disse store Ord skulde jo lade en tro, at det var hele vor Skattebevilling paa det kommunale Skatteomraade, der var Tale om, og saa er der i Virkeligheden kun Tale om en lille Tillægsskat. De samlede kommunale Skatter andrager ca. 70 Mill. Kr., og de staar ganske uanfægtede i Henhold til de af Lovgivningen trufne Regler, medens her er Tale om en Tillægsskat paa noget over $\frac{1}{10}$ af dette samlede Beløb, fordelt paa to Aar, en 5—6 Mill. Kr. aarlig i to Aar.

Men Kærnen i de Betragtninger, som fremsattes, finder man sikkert ogsaa i en Udtalelse af en ganske bestemt Art, nemlig den, at det, man tilsigter, er, at visse Klasser af Skatteydere skal være pligtige at betale, medens andre helt skal slippe, og dertil siger jeg helt og uforbeholdent: Ja, det er Hensigten, det er just de Smaa borgere, Smaa mestre, smaal handlende, Smaaskippere, hos hvem der er Smalhans til Huse, og de Folk med smaa, faste Indtægter, hos hvem der er ligefrem Nød, hvem Lovforslaget vil give Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til at fritage for al Tillægsskat, for at de, som kommer til at lide ved Dyrtiden, ikke ogsaa skal komme til at betale mere Skat til Dyrtiden. Det er rigtigt, og det glæder mig, at Venstre paa dette Punkt